RECHTSPRAAK

Ontbindingsverzoek afgewezen. Zieke werknemer. Discussie over re-integratieverplichtingen. Opzegverbod van toepassing en het ontbindingsverzoek houdt verband met de ziekte van werknemer.

Feiten

Werknemer is sinds 12 augustus 2024 in dienst bij Borgesius Aalsmeer B.V. (Borgesius) als medewerker technische dienst 2. Op 16 maart 2026 heeft werknemer zich ziekgemeld. Uit de probleemanalyse van de bedrijfsarts volgde dat er benutbare mogelijkheden waren en dat werknemer kon re-integreren in aangepaste werkzaamheden. Vervolgens heeft werknemer dagelijks aangepaste werkzaamheden verricht. Op 28 april 2026 heeft werknemer zich opnieuw ziekgemeld vanwege buikklachten. Hij is niet verschenen op een afspraak met werkgever op 29 april 2026. Werkgever heeft hem hiervoor een schriftelijke waarschuwing gestuurd. In de periode daarna ontstond discussie over de re-integratieverplichtingen. Werkgever stelde dat werknemer zich zonder geldige reden afmeldde voor zijn re-integratiewerkzaamheden, onvoldoende bereikbaar was en niet meewerkte aan zijn re-integratie. Op 9 juni 2026 heeft werkgever daarom een loonstop opgelegd met ingang van 8 juni 2026. Werknemer stelde dat hij vanwege zijn medische klachten niet in staat was om de aangeboden werkzaamheden te verrichten. Uit medische informatie bleek dat er sprake was van een volledige ruptuur van de supraspinatuspees. Ook was sprake van een verergering van zijn fysieke beperkingen. Werkgever heeft vervolgens verzocht om ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens verwijtbaar handelen, een verstoorde arbeidsverhouding of de cumulatiegrond. Werknemer heeft verweer gevoerd en onder meer betaling van zijn achterstallige loon gevorderd.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. De kantonrechter stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat werknemer arbeidsongeschikt is vanwege een schouderpeesruptuur. In beginsel geldt daarom het opzegverbod tijdens ziekte. De kantonrechter beoordeelt vervolgens of de uitzondering op het opzegverbod van toepassing is, omdat werknemer volgens werkgever zonder deugdelijke grond zijn re-integratieverplichtingen niet zou zijn nagekomen. De kantonrechter oordeelt dat werkgever dit onvoldoende heeft aangetoond. Hoewel vaststaat dat werknemer op 29 april 2026 niet op de afspraak is verschenen, is dat onvoldoende om daar vergaande conclusies aan te verbinden. Partijen zijn op 30 april 2026 opnieuw met elkaar in gesprek gegaan en werknemer heeft daarna zijn re-integratiewerkzaamheden hervat. Verder is onvoldoende duidelijk geworden welke werkzaamheden werknemer vanaf 18 mei 2026 nog kon verrichten. De bedrijfsarts had vastgesteld dat er geen sprake was van geen benutbare

mogelijkheden, maar had niet concreet aangegeven welke werkzaamheden werknemer wel kon uitvoeren. Werkgever heeft hierover geen nadere navraag gedaan bij de bedrijfsarts. Ook heeft werkgever onvoldoende onderbouwd dat de ziekmelding van 8 juni 2026 onterecht was. Uit de brief van de orthopedisch chirurg bleek dat er sprake was van een schouderpeesruptuur. Daarnaast bleek uit de terugkoppeling van de bedrijfsarts van 11 juni 2026 dat de fysieke beperkingen waren verergerd. De kantonrechter oordeelt verder dat zonder een deskundigenoordeel van het UWV niet kan worden vastgesteld dat werknemer structureel en stelselmatig zijn re-integratieverplichtingen heeft geschonden. Werkgever had bovendien nog een vervolggesprek bij de bedrijfsarts kunnen laten inplannen. Daarom is het opzegverbod tijdens ziekte niet komen te vervallen. Alle verwijten die werkgever aan het ontbindingsverzoek ten grondslag heeft gelegd, houden verband met de re-integratieverplichtingen en dus met de ziekte van werknemer. Ook is niet gesteld of gebleken dat er sprake is van omstandigheden waardoor de arbeidsovereenkomst in het belang van werknemer zou moeten eindigen. De kantonrechter wijst het ontbindingsverzoek van Borgesius af. De arbeidsovereenkomst blijft daarmee in stand. Daarnaast wordt Borgesius veroordeeld tot betaling van het achterstallige loon van € 3.654,06 bruto per vierwekelijkse periode, exclusief vakantietoeslag, over de periode van 8 juni 2026 tot en met 2 november 2026. Ook moet Borgesius de wettelijke rente over het achterstallige loon betalen en deugdelijke loonstroken verstrekken. De wettelijke verhoging wordt op nihil gesteld. Borgesius wordt veroordeeld in de proceskosten van € 1.009.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 02-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:10775
Zaaknummer: 12370162
Rechters: M. Wiltjer
Advocaten: M.E. Borgesius en R. Odekerken
Wetsartikelen: 7:669 lid 3 BW, 7:671b BW en 7:670a BW